

si structura corporis admodum sensibilis sit (§. 15.), et inde facile irritabilis, facillime quoque mobilis, cujus vis motuum, licet parum irritata, non facile quiescit, sed irritatio ita quodammodo ei imprimitur, adeoque perdurat, sic cum ea cohaerens ut diu illam aequilibrio motuum privet, vel et in consuetudinem abiens, ad exitum usque aliquando in illa perseveret. Propter quam iterum licet efficiens debilius sit, resistentia aliquando longe efficacior ac illud fit, nec illi adaequatur, nec pari ratione se habet, sed tam acute illi resistit, ut fraeno magis inhibente opus habeat. Uti iterum propter hanc compactionem aliquando torpidam et difficulter mobilem, segnis est vis resistentiae, nec vi efficientis aequabilis; tam vero hebes est, et cum inertia in illud agens, ut acuto stimulo indigeat (z), eadem ratio est eorum morborum qui ab affectibus animae emanant (a) §. 24 et 8 ea quae multis saepius observare licet.

§. 25.

(z) Junk. ib. Tab. I. p. 5. n. 13. Gaub. ib. §. 179—189 sequ. 196 sequ. Hal. §. 552. sequ. (a) van Swieten ib. T. II. p. 354. T. III. p. 412. 414. de Haen ib. p. 511. sequ. Gaub. ib. §. 532. sequ. 741—745. Home ib. L. I. p. II, sect. III, 1. 2.